

Було
я згадую,
як ми вітали весну,
як зустрічали молодість
сердець
і уст.
І так бажалось нам
до дна
допити пристрасть.
Ми думали
про молодість,
як про розгульний карусель.
Нас вабили
контрасти кольорів,
контрасти слів,
контрасти вдач.
І хоч давно
дзвіниця кинула
лічити зорі,
лічити ранки,
дні,
трамваї і сонця,
ми знали, що
застояність її
нам сну
не віщувала.
Ми знали,
що контрастом вічності —
весна.

Рим, 7/3/1968 (стор. 46)

Збірка « [Навіщо про це згадую](#) » Видавництво «Зоря», Лювен, (Бельгія), 1969.